

Piatok 23. týždňa

Lk 6,39-42

***V pokore a láske sa navzájom sprevádzajme
Poukázať na pokoru a lásku vo vzťahoch***

Predpokladám, že poznáte porekadlo: „Zlodej kričí – chyťte zlodeja.“ Aká múdrosť sa v tejto vete skrýva? „Zlodej kričí – chyťte zlodeja.“ Zaváňa to nejakým farizejstvom, nemyslíte?

Kristus v dnešnom evanjeliu hovorí: **„Ako môžeš povedať svojmu bratovi: Brat môj, dovol', vyberiem ti smietku, čo máš v oku;, keď vo vlastnom oku brvno nevidíš? Pokrytec, vyhod' najprv brvno z vlastného oka“** (Lk 6,42).

My sa na ceste do Božieho kráľovstva musíme navzájom sprevádzať. K tomuto sprevádzaniu aj napomínať jeden druhého, keď robíme chyby, ktoré by nás mohli o večný život pripraviť. Avšak takéto napomínanie sa musí uskutočňovať v láske a pokore. No či je prejavom lásky a pokory, keď niekomu vyčítam hrubo a bez citu myslieť si o sebe a vyvyšujú sa, že som lepší, keď vyčítam, že ty si pijan, zlodej, neznaboh, lebo pravidelne nechodíš do kostola, neschopný, lebo máločo sa Ti podarí urobiť dobre? Nieкто povie, že v tomto všetkom je skutočne lepší a môže mať pravdu. Ale tu sa natískajú ďalšie otázky. Ak niekoho upozorňuješ, že je alkoholik, rob to s pokorou a láskou, lebo koľko je vecí, na ktorých si ty závislý. Televízor, šport, autá a tak ďalej. A ak sa chystáš niekoho upozorniť na nepravidelné navštevovanie kostola a prijímanie sviatostí, spýtaj sa najskôr seba samého, ako si bol a si na tom Ty, koľkokrát si nehodne prijal sviatosti a koľkokrát si bol nepozorný na svätej omši. Keď si toto s pokorou uvedomíš, budeš iste napomínať s láskou. A jedine napomenutie s láskou v pokore lieči neduhy slabých. Povýšenectvo sa nevyznačuje láskou. No srdcia sú vždy priťahované iba láskou. Nuž teda, ako by sme mohli liečiť, keby sme sa správali pri napomínaní povýšene, bez lásky a pokory. Choré srdce by nemalo čo pritiahnúť a ostalo by na tom rovnako, ba možno ešte horšie.

Kristus sa pýta: **„Prečo vidíš smietku v oku svojho brata a vo vlastnom oku brvno nezbadáš“** (Lk 6,41)?

Pozrime sa najprv na seba, svoje rany a spoznáme choroby, ktoré ich spôsobili a spôsobujú. Tak jedine spoznáme choroby, ktoré spôsobujú rany aj u našich blízkych, tak jedine budeme vedieť pochopiť situáciu, v ktorej sa blízky nachádza a nášmu napomenutiu nebude chýbať láska a pokora. Potom budeme môcť vidieť aj liek na jeho chorobu, ako Kristus hovorí: Keď vyhodíš brvno zo

svojho oka, potom budeš môcť vybrať smietku, čo je v oku tvojho brata (*Porov. Lk 6,42*). A keby niekto povedal, že napomenúť by sme mohli jedine vtedy, keď budeme sami bez jedinej chyby, absolútne dokonalí, nič nepochopil. Absolútne dokonalí budeme až vo večnom živote. Ale na našej pozemskej púti sa naša dokonalosť prejavuje tým, že sme si vedomí svojich vlastných chýb a snažíme sa zo všetkých síl, niekedy úspešnejšie, niekedy menej, predsa však proti nim bojovať. A tento prejav našej dokonalosti sa vyznačuje pokorou a láskou. Pokorou a láskou, ktorými napomínáme nie pre vlastné vyzdvihnutie, akí sme my v tom, či onom dobrí, ale napomínáme pre spásu našu a oslavu Boha. V tomto nech je nám vzorom aj sv. apoštol Pavol, ktorého veľké slová, plné pokory a lásky, sme počuli v čítaní z jeho listu Timotejovi. On, ktorý vtedy a skrze slovo, ktoré sa zachovalo, až podnes všetkých napomína pre spásu, on sám o sebe hovorí:

„Ďakujem tomu, ktorý ma posilnil, Kristovi Ježišovi, nášmu Pánovi, že ma uznal za verného a zveril mi službu, hoci som bol predtým rúhač, prenasledovateľ a násilník“ (1Tim 1,12–13).

Tak aj my, vo vedomí svojej vlastnej slabosti napomínajme slabých. Lebo povýšenec je sám chorý. A či môže chorý liečiť chorého? Či môže slepý viesť slepého? Nepadnú obaja do jamy (*Porov. Lk 6,39*)? Najprv vyberme brvno z vlastného oka a až potom budeme môcť viesť tých, ktorí sú ešte vo tme.

Amen.